

Жанкарло Джента

МИСЛИВЕЦЬ

Розділ 11.

Наступні три дні проминули майже без подій. Корабель рухався з найвищою швидкістю до третьої планети з надією досягти Церери до того, як туди добереться реплікатор. Відстань між положеннями корабля і реплікатора на екрані швидко зменшувалась. Прогнозоване місце їхньої зустрічі було небезпечно близьким до супутника.

Майк декілька разів заходив до пастора Дубоїза, але їхні розмови з кожним візитом ставали все коротшими: вони сказали все, що мали сказати один одному і, крім того, пастор здавався все сумнішим і самозаглибленим.

Першого дня він благав Майка попросити мисливця дозволити йому спробувати увійти в контакт з машиною перед тим, як її атакувати, але отримавши відмову, ніколи більше не повторював це прохання. Він добре розумів, що вони не можуть втратити переваги від неочікуваної атаки, виявивши свою присутність занадто рано.

Він чекав на бій, який мав відбутись, усвідомлюючи, що йому в ньому немає місця. Він розумів, що споглядатиме битву, в якій одна зі сторін приречена на знищення, а його особиста доля і життя тридцяти тисяч людей цілком залежатимуть від того, чи переживе цю битву Мисливець.

Четвертого дня командний пункт почав заповнюватись членами команди, і за годину до моменту прогнозованого контакту всі були на своїх місцях.

Нарешті на екрані з'явилась крихітна світла точка.

"Активні датчики на максимальній потужності: потрібно, щоб нас виявили. Якщо він почне нас переслідувати, то ризик його атаки на колонію зменшиться", — наказав Мисливець.

З виразу обличчя членів команди було зрозуміло, що мало хто погоджувався з такою стратегією.

"Місіс Чен, налагодьте зв'язок з колонією", пролунав наступний наказ.

Майк поглянув на екран, щоб оцінити відстань, яка відділяла їх від Церери: відстань все ще була значною, тому відповідь надійде не раніше ніж через три години.

Переслідування тривало, а реплікатор не подавав жодних ознак щодо зміни курсу, хоча він не міг не знати про їхню присутність.

Через три години з чвертю на екрані з'явилося зображення жінки. Задній фон був типовим для сільськогосподарської колонії: диспетчерська з великими вікнами, через які проглядали відкриті густою рослинністю пагорби. Майк зрозумів, що одне з вікон було відчинене, а на жінці не було дихального апарата: супутник не тільки мав атмосферу, не-

обхідної для існування будь-якої сільськогосподарської колонії, але ця атмосфера була придатна ще й дихання.

Майк до такого не звик, оскільки жив на планеті з придатною для дихання атмосферою не більше року впродовж усього свого життя. Йому завжди було не по собі на відкритому повітрі без захисного апарата.

"Ваш візит для нас велика честь, капітане Хілман. Якщо вам потрібні сільгосппродукти, ми з задоволенням надамо вам усе що маємо".

Для Майка було настільки незвичним звернення до Мисливця на його ім'я, що якийсь час він навіть не міг зрозуміти, до кого саме звертаються. Для своєї команди він був просто Капітаном, тоді як для усіх інших — 'Мисливцем'...

"Будьте обережними", обірвав її Мисливець, **"реплікатор направляється прямо до вас. Ми будемо намагатися зупинити його до того, як він до вас наблизиться, але я рекомендую вам сховатися у найбезпечніших місцях вашої колонії. Сподіваюсь ви маєте сховища, які забезпечують від зброї реплікаторів: візьміть з собою їжу, воду, кисень і будьте готові витримати довгу облогу до того, як зможете повернутись на поверхню"**.

Тепер вони були ближче і відповідь мала надійти менш, ніж за годину.

Водночас зображення реплікатора збільшувалось і робилось усе детальнішим: це вже була не яскрава точка, а величезний космічний корабель.

Коли Майк зміг розгледіти деталі, то побачив, що той мав не гладеньке покриття, а щось на зразок сітчастої структури, яка не містила герметичної зони. Він бачив таке зображення декілька разів, але тільки тепер зрозумів, що така структура означає: це була машина побудована іншою машиною, розроблена не для проживання живих істот. Вона не мала систем підтримки життєдіяльності, не мала захисту від космічного випромінювання. Він читав, що його екрани захищали лише від більш жорсткішого випромінювання, яке могло пошкодити його системи контролю.

Зображення машини усе збільшувалось і збільшувалось аж поки не заповнило екран повністю. Майк знав напевне, що довжина реплікатора перевищувала 1500 метрів, але одна справа прочитати про це у книзі, а інша — побачити його тут, прямо перед собою.

Комунікаційний екран знову увімкнувся і та сама жінка, яка відповідала на їхнє перше повідомлення, з'явилась знову. Тепер вона виглядала переляканою. **"Ви впевнені, капітане? Наші датчики далекої дії ще нічого не зареєстрували. У нас немає сховищ, є тільки підземні склади, але я не думаю, що вони зможуть витримати**

удари його зброї. Можливо найкраще було б розійтися по поверхні, шукаючи якогось захисту у природних печерах, які можна знайти у горах”.

“Не намагайтеся знайти прихисток, розбігаючись по поверхні. Реплікатори знищують будь-яке органічне життя, особливо тваринне життя. Вони уполюють вас один за одним. Якщо ви не маєте сховищ, можна скористатися природними печерами, якщо тільки вони глибокі. Але візьміть із собою запаси: у минулому траплялось, що реплікатори тримали планету в облозі впродовж декількох місяців. Ми спробуємо його знищити до того, як він дістанеться до вас, але забезпечте себе на той випадок, якщо нам це не вдасться”. Мисливець вимкнув канал зв'язку.

“А тепер розпочинається полювання. Скільки займе часу, щоб увійти в зону контакту?”, спитав він у Бхагват. Потім додав: *“Одягніть скафандри і ввімкніть систему безпеки”.*

“Протягом п'ятнадцяти хвилин вийдемо на позицію дії торпед”, відповів Б'юмонт, не очікуючи поки зможе говорити штурман. Тим часом усі одягли скафандри і пристебнулись у своїх кріслах.

“Не відкривайте вогонь без мого наказу. Ми не можемо витратити торпеди, запускаючи їх із відстані, на якій вони не ефективні”.

Тепер час майже зупинився. Усі нервували і зависла важка, як скеля, тиша: минуло чверть години без жодного пострілу. Реплікатор також не припустився тієї помилки, яку він зробив, атакуючи корабель пастора Дубоїза.

“От диявол, ці машини швидко вчаться”, подумав Майк. Він був переконаний, що цього разу його постріли будуть набагато прицільнішими.

Після ще десятихвилинного очікування плазмовий струмінь вилетів із задніх батарей реплікатора і наніс удар по центру їхніх передніх захисних екранів. Навколишній простір спалахнув, проте екрани легко витримали удар.

“Пуск торпед від першої до десятої. Цільтесь у двигуни”, наказав капітан.

У той час коли торпеди виконували свій політ, піднявся О'Конор *“Я піду до машинного відділення, щоб бути готовим до можливого ремонту”,* сказав він.

Мисливець жестом показав, що згоден. *“Можливо буде краще, якщо й я піду також?”,* спитав Майк.

“Ні, залишайся тут, і будь готовим виконати ремонтні роботи, які можливо будуть потрібними у цій частині корабля”, відповів капітан.

Торпеди влучили в екрани, не завдавши їм жодних пошкоджень. Було зрозуміло, що це тільки початковий етап бою, який напевне буде довгим. Майк прочитав дуже багато про такі бої і багато разів мріяв узяти участь у полюванні. Тепер, перебуваючи в його епіцентрі, він почав панікувати.

Мисливець мабуть це зрозумів, оскільки сказав: *“Ти хотів потрапити сюди за будь-яку ціну, тепер ти розумієш, що це таке”.*

Цікаво, невже він справді виглядав таким переляканим? *“Так, Сер. Я зроблю все, що зможу”.*

Відстань зменшувалась дуже швидко, проте реплікатор усе ще прямував до супутника. Якщо вони не знищать його впродовж декількох хвилин, то він наблизиться настільки близько до поверхні, що зможе розпочати бомбардування своїми невеликими ядерними богоголовками.

“Установіть курс, який виведе нас прямо на його двигуни, і тримайте напоготові фронтальну батарею”, наказав Мисливець. Він намагався перешкодити реплікатору за допомогою його енергетичної установки перейти на низьку орбіту навколо супутника.

Коли вони наблизились, пролунав наказ відкрити вогонь у напрямку двигунів. Промені світла від лазерів влучили в щит реплікатора і розсіялись у навколишньому просторі. Проте, коли світло ослабло настільки, щоб можна було поглянути на екрани, вони зрозуміли що його щити залишилися непошкодженими, а двигуни непошкодженими.

Раптом реплікатор почав обертатись навколо осі, перпендикулярної до напрямку його руху, і вистрілювати плазмові струмені кожного разу, коли одна з його гармат мала шанс влучити. Саме цього Мисливець чекав: з'явилась можливість нанести удар через отвір між щитами, який відкривався для виходу плазмових струменів.

Капітан наказав націлити зброю і їм вдалося нанести туди декілька ударів, але було очевидним, що це не перешкодило реплікатору проводити ту саму стратегію, спрямовуючи свої плазмові струмені на їхні лазерні гармати.

Після повного оберту реплікатор відновив попередню позицію на своєму курсі в напрямку супутника з усіма піднятими захисними щитами.

“Доповісти про пошкодження”, наказав Мисливець.

“Усі батареї вийшли з ладу”,— відповів Б'юмонт.— *“Він цілився в нашу зброю. Інших пошкоджень немає, але вся зброя втрачена”.*

“Він чітко розумів, що на тому супутникові набагато більше органічних живих організмів, ніж на кораблі, і вирішив розправитися спершу з ними. Він нейтралізував нас для того, щоб йому не заважали, але, безсумнівно, він повернеться до нас пізніше. І, на жаль, в такій ситуації ми нічого не можемо зробити для захисту колонії”, закінчив Мисливець.

Тим часом реплікатор розпочинав маневри для переходу на орбіту.

Відтоді як батареї перестали працювати Майк вивчав записи, які він отримав з приладів, розташованих на його пульті. У нього була ідея, але він хотів переконатися, чи вона спрацює.

Якраз, коли Мисливець замовк, Майк дійшов висновку, що таки має рацію. *“Сер, ще не час здаватися. Та інформація, яку я зміг отримати моїми приладами, свідчить, що передні батареї усе ще працюють: плазмові струмені перебили лінію передачі контрольної схеми. Ми не можемо управляти ними звідси, але вони все ще працюють”.*

Б'юмонт поставився до цієї ідеї скептично. Він не сприймав того, що якийсь дилетант, особливо той, хто перебував на борту так мало часу, втручається в, як він вважав, його поле діяльності. *“І в чому ж різниця?”,* спитав з роздратуванням. *“Якщо ми не можемо управляти ними, це все одно, що їх більше не існує. Усе що ми можемо зробити, це швидко забратися звідси і зробити необхідний ремонт на найближчій космічній станції”.*

“Сер, я можу вийти назовні у скафандрі, щоб добратися до передньої башти. Перебуваючи там я зможу управляти батареєю у ручному режимі”, продовжив Майк, звертаючись безпосередньо до капітана. *“Я пропоную нам також вийти на ту саму орбіту, і переконаний, що зможу вдарити через щілину між його щитами, як тільки він почне бомбардувати поверхню”.*

“Ні, хоча я ціную твою хоробрість — краще сказати твою необачність — але не можу дозволити так зробити. У тебе не буде захисту, як тільки ти опинишся назовні: я не можу дозволити кому б то не було перебувати назовні під час бою. Ми мусимо визнати: та колонія не має шансу на життя”.

“Сер, ви сказали, що реплікатор зараз зацікавлений тільки нападом на колонію і не звертає уваги на нас. Я можу прокрастися до передньої башти так, що він не помітить моєї присутності, а потім без попередження

нанесу удар. Ефект несподіваності надасть нам безпечну перевагу. Ми не можемо зараз відступитися", сказав Майк, і встаючи почав застіпати свій скафандр.

"Можливо ти і правий. Надамо тобі можливість випробувати свою стратегію, але ти повинен добре усвідомлювати небезпеку", відповів Мисливець. *"Якщо тобі це вдасться, я подвою твою частку винагороди"*.

"Дякую, Сер. Тепер мені краще піти", — сказав Майк і попрямував до перехідного шлюзу. Коли він виходив з командного пункту, то побачив, як Б'юмонт піднімається і залишає своє місце. У будь-якому разі залишатись там не було жодного сенсу тому, що звідси більше не можна було управляти зброєю. Він також почув, як Мисливець наказує повернути корабель так, щоб шлях, який він мав пройти зовні був під прикриттям.

На вході до шлюзу він закрив скафандр, одягнув персональний пристрій для маневрування і відчинив зовнішній люк. Не виходячи назовні, натиснув на пульт запуску реактивного двигуна, який працював на холодному газі, і вилетів з корпусу корабля, як куля, спрямовуючи свій рух у напрямку передньої гарматної башти.

Минаючи на небезпечно близькій відстані тисячі пристроїв, які стриміли на корпусі корабля такого типу, за декілька хвилин він вже був біля башти. Увійшов всередину і сів за пульт ручного управління гарматами. Він добре знав принцип їх роботи: йому довелось ремонтувати їх у великій кількості. Неодноразово він замислювався над тим, навіщо в гарматних баштах продовжують установлювати пристрої ручного управління, коли тепер ними завжди дистанційно управляли з командного пункту корабля.

Згадав, що багато разів під час коротких перерв у роботі на таких баштах уявляв як, сидячи в скафандрі за пультом управління, як він веде бій з реплікатором. Ну, а тепер він був тут насправді, і йому потрібно зосередитись на своїй роботі і точно прицілитись. Якщо не вразити ціль з першого пострілу, реплікатор вистрілить у відповідь, а його місцезнаходження дуже вразливе.

Поки він нервово перевіряв управління прицілом, корабель вийшов на орбіту навколо супутника і обертався таким чином, що перебував в положенні точно навпроти його цілі. Він затамував подих. Хоча він розглядав реплікатора на екрані у командному пункті декілька хвилин тому, але побачити його прямо перед собою, на близькій відстані, а не на екрані було справді страшно.

Голос мисливця повернув його до реальності. *"Підготуйся, ми переходимо на децю нижчу орбіту, таким чином щілини між щитами будуть точно перед тобою, коли він почне скидати перші бомби"*. А потім додав: *"Як тільки ти вистрілиш, я запущу торпеди в усі щілини між його щитами. Коли вони вдарять, заплющ очі"*.

"Ми побачимо чудовий феєрверк, Сер", відповів Майк, намагаючись приховати своє занепокоєння.

Він тримав під прицілом місце, звідки мали б бути викинуті бомби. А потім все відбувалося навдивовижу швидко: він побачив, як щось висунулося з гратчастої структури, якою був собою корпус реплікатора, і вистрілило. Пучок світла освітив центр бомби у момент, коли вона виходила з корпусу, під дією тепла вибухнув заряд, що дало початок ядерній реакції. Під час вибуху бомби він продовжував стріляти. Корпус реплікатора розлетівся у різні боки, а одна його частина вибухнула, розсіюючи навколо уламки.

Майк побачив, як торпеди досягли корпусу, а також зброю реплікатора, яка почала стріляти у відповідь величезним струменем плазми. Навіть не усвідомлюючи, що він робить, підняв увесь захист башти і продовжував стріляти наосліп.

Через декілька секунд відчув, як корпус задрижав від ударів фрагментів реплікатора, а можливо також струменів плазми, і намагався заспокоїтись.

Мисливець намагався перекричати шум на командному пункті: *"Чудова робота, хлопче. Смертельний удар прямо в точку. Йому кінець"*. — Потім додав: — *"Двигун на повну потужність, потрібно забиратися з цього пекла, до поки уламки нас не дістали"*.

(Продовження в №1, 2013 р.)